

Соломія МАРДАРОВИЧ – сучасна українська поетка, актриса, журналістка, ведуча артподій, волонтерка, членкиня Спільноти літераторів «Суцвіття» (м. Коломия), Національної спілки журналістів України.

Народилася 8 жовтня 1993 р. в місті Коломії на Івано-Франківщині. Закінчила Коломийський ліцей № 4 імені Сергія Лисенка, Навчально-науковий інститут права і психології юридичного факультету Національної академії внутрішніх справ, факультет міжнародних відносин і факультет журналістики та соціальної комунікації Університету імені Марії Кюрі-Скłodовської (м. Люблін, Польща). Працює в Україні та Польщі. Займається активною творчою, акторською, журналістською діяльністю.

До письменства прийшла в шкільні та студентські роки. Учасниця й переможниця багатьох літературних конкурсів, зокрема дворазова дипломантка Міжнародного літературного конкурсу романів, п'єс, кіносценаріїв, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» (Україна), лауреатка конкурсів «Święty mi bądźcie», «Dom», «O Łaskę Miłosierdzia», «Droga do poznania», «Cisza

pośród zgiełki» (Польща). Має численні публікації в часописах «Буковинський журнал», «Дзвін», «Літературний Тернопіль», «Німчич», «Студія Тодося Осьмачки», «Перевал», «АКАНТ», в альманахах «Sun City», «Водограй мрій», «Скіфія 2016 – Літо», «Скіфія 2015 – Осінь», «Скіфія 2016 – Весна», в «Антології сучасної новелістики та лірики України» тощо. Видала дві поетичні збірки – «Грамматика звуку» (2016) та «Коли я захотіла політати» (2020).

КАМІНЬ

Трикутник-дім заніс мене у хмарочос зухвальства.
За спиною язик кривавий з'їдає увесь пташиний хліб.

Шукаю відповідь, але не можу віднайти початок.
Страшна до сліз, холодна тиша.

Хвилинами ескорт всміхається і робить ласку.
Ноти її такі вже примітивні.

Ранок почав свою таємну гру,
а ніч від мене десь утікає.

Горить душа, леліє сон.
Болить сльоза, зникає мова.

Ми серед вовкулаків,
перевертнів і людоджерів.

А хто вони такі?
Люди... і спина не потягне на горбі скелет...

СОНЦЕ

Не став запитань,
коли потрібно промовчати.

Не заливай солодким медом молоко,
коли потрібно зупинити бурю.

Не викидай у море чорно-білу квітку,
коли потрібно лише води підлити у вазон.

Ти не спіши пройти холодний лабіринт.
Не залишай на чистому папері темні від часу кольори.

Кричи, біжи чи плач.
Тільки життя не віддавай за помилки не твої.

Не опускай у море руки
і не впускай в будинок вітер.

Людина ти!
Нехай на юному прекрасному обличчі заграє гама нот.

Ніхто не знає, що чекає завтра,
а жити з вірою ти зобов'язаний завжди.

* * *

Усі вулиці ведуть до незакінченого монологу.
Чотири напрямки – чотири різні долі.
Кажуть, що не потрібно забувати парасоллю,
адже під час дощу вона тебе зігріє.

А я її забула знову.
В будинку не змінилось нічого,
а за вікном хтось обирає свій тернистий шлях.

Наспіваєш улюблену мелодію і згадуєш
свого ще незабутого митця.

Зіграти перші струни і не складно,
але дійти до фінішу не кожному дано.

Усі вулиці ведуть до незакінченого монологу,
але який твій напрямок, підкаже тільки серце.

* * *

Розпечена душа – як результат зашитих фраз.
Закинута надія – як вибір іноземного реваншу.
Запечені наївні мрії – як один крок із піднятою
головою.

Зміна рясина та обличчя – як буря після холодного
зимового дощу.
Камінь в душі – як ціле продовження обов'язкової
лінії у рамці.
Різна погода із глечиком думок – як жменя хабаря
за своє «я».

Хтось змучився, хтось відірвався, хтось пропав...
Якою ти прокинешся вже завтра?
Чи впевнена, що витримаєш заради діаманта
без часової точки?

КОЛИ-НЕ-ЯК...

Коли-не-як і де-не-де
щемить до болю неспокійне серце.

Затягнуті слова заклекотіли
на дикому орнаменті буття.

Різносторонні сфери із
присмаком тютюнового диму.

Різнокольорові сплески із
чорно-білим місяцем зірок.

Дорога гострих і тупих кутів ...
Смак чорних очей із зламаним ефіром.

Болить струна і точить камінь,
доки біжить невидимий душ відтінок.

Не відпускай мене, прошу.
Не залишай під темним прицілом ночі...

ПОЗИЦІЯ

Нові міста, вокзали, сутінки, будинки...
Ідеї, люди, розум і їх вчинки.

Весь день можна розкласти на хвилинки,
секунди смутку, радості чи болю.

Сьогодні ти герой страстей і бою, а
потім застарілий персонаж, як застарілий комп,
що вийшов з ладу.

Усе міняється – приходить спокій,
і вади неконтрольованих ідей...

Лишається одне-єдине запитання:
чи ти зумієш не змінитись?

Не піддавайся вигукам, мотивам
і тим словам, які щоразу чути...

Що вибираєш?
Інстинкт тваринний – я за себе.

Чи як людина Леонардо,
котрий створив не тільки вічні фрески.

А й поділ в колі і квадраті.
Сказати слово можу «ні», а разом
з тим і визнати свої помилки.

ПРОБАЧ

На скло я викидаю одяг
і розбиваю вазу з мертвим кришталем.

Пробач мені цю крихту правди.
Пробач мені цю неземну фатальність.

Згадуй, якщо не втратив пам'ять у пориві кокаїну.
Тримай, щоб вже ніколи не піднімати келих вгору.

Несе за течією злих запитань і порожніх вулиць.
За ними нас зустріне примхлива осінь.

Пробач мені ще трохи.
Пробач за коливання сміху, суму і печалі.

Згадуй, якщо у тишині хтось не заплаче.
Тримай, коли раптово впаде дощ.

Несправедливо втягувати у авантюру почуттів,
якщо тобі давно вже не цікава моя мова.

На скло я викидаю одяг
і розбиваю вазу з мертвим кришталем.

КОВТОК

Ковток журби за квіти чистої любові
я залишу на пагорбі розлук.

Життя навчило посміхатись долі,
навіть якщо на небі блискавка тортур.

Світ крутиться в обіймах ночі,
а день співає про людей.

Я залишу на пагорбі розлуки
ковток журби, а усмішку візьму.

* * *

На висоті моїх тривалих сновидінь,
на сходах вже заблокованих каналів,

за п'ять хвилин до осені і кольорових ліхтарів,
я пронесу листок із надписом "надія".

На вулиці дощ грає ля мінор,
а вітер піднімає мокре пальто,

за п'ять хвилин до осені і
кольорових ліхтарів,
я пронесу листок із надписом «людина».

* * *

Літо кричало про любов.
На вулиці вже гаряче й тепло.

Осінь заплакала сльозами вітру.
На вулиці вже холодно й тихо.

Зима кричала про анонімність.
На вулиці, у кризі, лише спогад.

Весна заплакала хвилями путанних марень.
На вулиці усі параїдально милі.

Ти перед вибором, на дошці шаху або магу.
Не віряться, але все знову стає банально-агресивним.

Ступила крок в наступну пору,
але не відпустили ще колишні квіти.

УТРАЧЕНА ЦНОТА

Червона божевільна сукня.
Жорсткий корсет.

Остання година з відкритими вікнами.
Остання хвилина у кімнаті з переповненою шафою.

В день перед купівлею нової квартири вона курить
останню цигарку.
В ніч перед оголенням тіла закриває уста долонями
зі сталі.

Охорона перед параграфом вуличної книги,
темна оболонка перед свавіллям світлої лампи.

Такою вона викинула ключі.
Такою викинула годинник, залишивши стакан
недопитого гарячого молока.

Пішла у світ, в якому вже немає чистих простирадл.

КЛЮЧ

Сьогодні ввечері я вип'ю келих білого вина
за ним щось намалюю на папері.

Усі новини про червоно-чорні плями,
кричать про паніку і страх мережі.

А я прокинулася і дякую сказала.
Улюблений роман залишив теплий спогад.

На вулиці співає зяблик весняний,
за ним дерева розмовляють в тиші.

Нарешті, час – попрацювати над собою,
навчитись розвиватись в самоті.

Порозмовляти про чини високі
і встати вранці із природою у вікні.

Колись у книжці прочитала вислів:
навчіться бачити добро, коли навколо валяться мости.

І не дивіться на чужі рядки,
бо в кожного історія своя.

А на папері намалюю усмішку і сонце.
Це моя зброя і замок.

КОЖНОМУ ІЗ НАС... І КОЖЕН З НАС...

Кожному із нас потрібна нота слави,
секунда власної музичної октави.

Кожен із нас бажає загубитись в тишині
і обгорнутись глухим дощем або німим весняним сонцем.

Кожен із нас бажає бути незабутим
чи то в обіймах, чи в словах, чи то у звуці.

Кожному із нас потрібне милосердя,
хвилина монологу без трьох можливих крапок.

Кожному із нас... І кожен з нас...
Ми прагнемо залишитись скрипковим ключиком
у будь-якому світі.

Реальний, видуманий, день чи ніч.
Це все тільки умовність, а не вирок.